

„Kas Juku kodu?“ küsits tillukene hääl üle altvere talu ulse, kui poissfest mitte wärawas mõnda aega näha polnud.

„Ei ole vraegu kodu. Tule Elise räägi mulle senni juttu, kui ta soju tuleb!“ wästas talu perenaese mabe heal.

„Millal ta tuleb soju? Mul on igaw,“ helises jäalle tillukene leel.

„Dota ikka, oota külal ja tuleb pea. Tule istu siia mu lõrwa, ma otsin sulle kavist midagi, siis läheb aeg hoopsamaste mõõda,“ trööstis perenaene ja tahtis kavi kallale minna, aga Elselene oli liig hääbaline. Juba ta joostis aida juure; juba alowärawasse; wäatas üle mulgu heinamaale ja silmas tagasi tulles teheoluuse wärawa ast sisse, kas oma mängusõpru mitte kusagilt ei leiaks.

„Ei ole ühti! Kodune eit fäskis kobe tulla. Ma ei tobi oodata, teise-pere eit! Kui Juku soju tuleb, siis tulgu ta otse Atsiga meile. Eit andis mulle midagi head.“

Weel meeletas teise-pere eit Elselest oma juure, aga see oli juba üle tänavu. Ei kuulinudki kutsumise healt.

Else ei olnud aga mitte üksi ülewalt talus, waid seal olt weel teine türdrukufene, Maret; aga Maret oli alati baiglane ja ei suutnud kuna elava Elsega loos hüpata ja joosta.

Else läks altverest soju tagasi; astus taba kambri; wöttis tooli ja töö selle abil kapi otsast übe sariatringli olla, mis ta homiku ema käest otsi saanud ja nüüd Jukuga tabtis jagada.

Tal oli aga enesel varajaste sariajõõmisse bimu ja ei läbenud Juku tagasi tulekut oodata. Maret jubitus just toas olema ning sai sel kombel übe jao fringlit omale, suurem osa kadus lähikese ajaga wätkese Else terawate hammaste olla.

Wäimast suutāit pilemalt sūnes ning raasukest suus weel keelega vőörates, et sata magu fauemalt subu jäeks, tuli ka juba Juku farates.

„Juba otsas!“ hüüdis Else talle wästa.

„Mis on otsas?“ küsits Juku ja wätkis terawaste Else sund, mis weel läis.

„See on otsas, mis ma vraegu sõin.“

„Anule sa oled sata sõonud ja minu ilma jätnud,“ küsits Juku esmalt elawalt, ta oli Else ligi astunud ja Else

suust sata lehku nunsutanud; „ja minu ilma jätnud,“ lordas launis nukralt ja ju woola swad pisarad üle poiss palede.

Nüüd jöudis ta neljas mestamees, wäikene pale, piisaldane Ats weeredes üle ukse tappa.

„Kas Elise jäälle läbi Jukut, et ta tönnib?.. nende tosaste räägitud sõnadega astus vraegu tulnud poiss Maret juure.

„Ei läönud. Ago sariatringli ta sõi enne õra, kui Juku siia sai,“ wästas Maret.

„Ara sellepärast nuta, Juku! kui sa siia oleksid saanud, mina oleksin ikka ilma jäanud. Ega Elise oleks mulle sata annud?“ vőöras poiss küsides wäikese plika poole, kes isegi ei teadnud, kas ta pidi Juhaniiga ühes nutma wõi tema üle uerma.

„Küll oleksin annud sulle sata, kui sa aga kodu oleksid olnud,“ oli Else wästus.

„No siis nuta aga Juku peate, minu eest ka,“ ütles nüüd Ats Jukule.

10. Mihkel ja Viin.

Mantamise tööga sain parajaste walmis. Töötasin dige hoolega, et sellegil waja poleks minu pärast sana oodata. Mina ise ei falli sana ootamist, ei voes ei kõritsis, ei mõisas ei kusagil, sellepärast ei soovi ma ka, et seegi minu järele peab sana wähtima. Mund kui sõðma laualt, sealt ma ei iduse enne kui lustla käest panen. See on nõnda minu wana seadus. Seal wõib oodata mu järele, kes tahab, kes ei taba, wõib ära minna. Kuid sellega ma ei ole mitte üsna lausa rabul, et see Mihkel mu nüüd siia tema oma lugu pani kirjutama, parem meie olekstme selle lauluspidu teekonna wõinud riisikalt ette reasse seada. Sealt riels ometigi midagi wõinud övpida. Mul ilusad tähendusid ja üts kiri ka, need oleksid wõinud sisse tulla.

Aga kus mu lumefibemete tibendus on jäenud? Selle ma wõissin ju esmalt saasa ja jätsin siia Mihlli lana peale. Ara kadunud! Sest on labju. Ma tabtin lumefibemete watal nii ilusaste ära seletada ja reisitloobse ülesse panna, kuda laulupeol üls taftikepp ja üls ainus heal, mis laulujuhataja andis, töök selle vöhjatumma bulga lauljaid ühte wiisi, tõkiu tolwalt ja ühel mõõdul hellsema pani, nagu